

**Klimat- och
Näringslivsdepartementet**
Ert diarienumr: KN2025/01284

kn.remissvar@regeringskansliet.se
kopia till [lotta.lewin-
pihlblad@regeringskansliet.se](mailto:lotta.lewin-pihlblad@regeringskansliet.se)

Maskinentreprenörernas remissvar ang SOU 2025:68 Nya samverkansformer, modern byggnads- och reparationsberedskap för ökad försörjningsberedskap

Maskinentreprenörerna (ME) har tagit del av rubricerad utredning och önskar lämna följande remissvar. Sammanfattningsvis välkomnar ME utredningens ambition att stärka Sveriges försörjningsberedskap och bygga upp en modern byggnads- och reparationsberedskap (BRB). ME ställer sig bakom utredningens analys av näringslivets avgörande roll, och vill särskilt betona behovet av att skyndsamt skapa en ändamålsenlig avtalsstruktur, för att företag på marknadsmässiga grunder ska kunna teckna avtal om att stå i beredskap i fredstid och utföra tjänster i händelse av fredstida kris eller höjd beredskap/krig.

Maskinentreprenörerna (ME) är bransch- och arbetsgivarorganisationen för Sveriges maskinentreprenörer, och en del av Svenskt Näringsliv. Organisationen företräder 4 000 medlemmar med 22 000 anställda och 25 000 anläggningsmaskiner. ME:s medlemsföretag äger och kör de entreprenadmaskiner som bygger infrastruktur och bostäder, samt förbereder och underhåller vägar, vatten-, avlopps- och elnät. De bidrar därmed till Sveriges välfärd och klimatomställning. I samband med sådana projekt kör många av medlemsföretagen även såväl lätta som tunga godstransporter. ME:s medlemsföretag står för ungefär 80 procent av alla tunga anläggningsmaskiner och den personal som kör dem i Sverige.

I frågor kring beredskap, nya samverkansformer och en modern byggnads- och reparationsberedskap samarbetar sex bransch- och arbetsgivarförbund inom byggsektorn: Maskinentreprenörerna, Byggföretagen, Byggmaterialindustrierna, Glasbranschföreningen, Innovationsföretagen och Installatörsföretagen. Organisationerna står eniga bakom ett antal ställningstaganden för att säkerställa att byggnads- och reparationsberedskapen blir effektiv, ändamålsenlig och långsiktigt hållbar. Dessa ställningstaganden redovisas i bilaga 1 till detta remissvar.

Sammanfattning

Samhällets behov av entreprenadtjänster ökar sannolikt i händelse av höjd beredskap eller krig, och branschen har en viktig roll inom byggnads- och reparationsberedskapen.

ME har under flera år aktivt bidragit till utvecklingen av svensk beredskap, bland annat genom erfarenhetsutbyte med ukrainska kollegor, och samverkan med bransch, byggsektorn och myndigheter. ME genomför också heldagsutbildningar med våra medlemsföretag, i syfte att ge dem verktyg att affärsplanera för en ofredssituation, samt att göra dem redo att teckna f-beredskapsavtal med offentliga uppdragsgivare.

ME ser positivt på att utredningen lyfter fram behovet av en modern, flexibel och inkluderande beredskapsstruktur där även små och medelstora företag ges en central roll. För att en fungerande bygg- och reparationsberedskap ska vara på plats inom fem år, ser ME följande punkter som mest angelägna:

- **Förtydliga avtalsformer för försörjningsberedskap och BRB – LOU räcker inte:** om f-avtal *inte* ska kunna tecknas av såväl statliga som kommunala/regionala myndigheter – behövs ett f-tillägg till LOU/LUF/LUFS som förtydligar hur lagstiftningarna ska tolkas och tillämpas i specialfallet att teckna försörjningsberedskapsavtal. Kalla det "f-LOU". Låt Upphandlingsmyndigheten ta fram en särskild handledning.
- **Säkerställ skyddet för företag och medarbetare som tecknar avtal om att ingå i f-beredskap/BRB:** Erfarenhet från Ukraina visar att civil infrastruktur är prioriterade mål, liksom personer som ingår i byggnads- och reparationsberedskap. Upprätta styrkor för närskydd, och ge myndigheterna uppdrag att öva samarbete på skadeplats mellan polis/militär och företagare, räddningstjänst m.fl. civila aktörer.
- **Upprätta obligatoriskt maskinregister:** fyll på och uppdatera Transportstyrelsens befintliga vägtrafikregister (VTR), snarare än att bygga ett nytt it-system hos en ny myndighet.
- **Ställ krav på myndigheternas ansvarstagande i mellanrummen mellan stolarna:** att gå från samverkan till samordning, dessutom på kort tid, är utmanande. Premiera mod hos myndigheterna att agera och sträcka sig utanför sina komfortzoner. En fiende kommer att dra nytta av eventuella beslutsvakuum i Sverige.
- **Se över författningsglappet vid beredskapshöjning:** om beredskapsavtalen ska kunna nyttjas i fredstida kris såväl som vid höjd beredskap/krig behövs utveckling av författningar. Höjd beredskap (aktivering av fullmaktslagar med mera) kräver aktivt regeringsbeslut. Det mesta av det beredskapshöjande arbetet kommer att ske inom ramen för ordinarie fredstida lagstiftning. Olika avtalsvillkor behöver i nuläget tillämpas i fredstid respektive efter regeringsbeslut om höjd beredskap.

Kapitelvisa synpunkter

1. Författningsförslag – förordning om BRB-kansliet

I utredningen föreslås en förordning om kansliet för byggnads- och reparationsberedskap, BRB-kansliet (s. 33–35). Utredningen pekar även i ett senare kapitel (sid 88-89) på att Sverige har mycket att vinna på att inspireras av de modeller för samverkan som används i Norge och Finland, och som tydligt visar att formaliserade och strukturerade samverkansformer mellan myndigheter och näringsliv är avgörande för en robust försörjningsberedskap.

ME instämmer i förslaget om att upprätta ett BRB-kansli, **men anser att** en kommande förordning måste ange att kansliet *ska* samverka med kommuner, regioner och näringslivet, inte bara *bör*.

3.6 Allmän hänsyn till försörjningsberedskap

ME ser positivt på att utredningen sätter ord på insikten om att beredskap kostar pengar, och att priset för upphandlingar ökar när beredskap vägs in (s. 113 ff). Man uttrycker att samhällsnytta på lång sikt måste vägas in i mycket högre utsträckning vid upphandling av beredskapstjänster, till skillnad från att enbart se till det kortsiktigt mest ekonomiskt fördelaktiga anbudet.

ME ser också positivt på att utredningen lyfter det faktum att fredstida leveransavtal varken kan eller bör kompletteras automatiskt med beredskapsklausuler. Detta då lagrummet för avtalen ser helt annorlunda ut på bortsidan av ett regeringsbeslut om skärpt/högsta beredskap (då fullmaktslagar med mera aktiveras), samt att risken för leverantören ser helt annorlunda ut i händelse av höjd beredskap/krig, såväl sett till försäkringssituationen som till en potentiellt kraftigt ökad arbetsmiljörisk för leverantörens personal.

ME vill dock framhålla att det redan idag finns problematik kopplad till upphandlingar av fredstida beredskapstjänster. Med anledning av det lyfter ME:s medlemsföretag farhågan att myndigheter/beställare, när det kommer till kritan, inte kommer att vilja betala för att företag ska upprätthålla försörjningsberedskap. Medlemsföretagen upplever i hög utsträckning att kommuner och andra offentliga aktörer drar sig för att teckna avtal om beredskap, när det gäller vanliga fredstida tjänster såsom snöröjning. Entreprenören måste i enlighet med kollektivavtalen betala ersättning till de medarbetare som t.ex. har jour under nätter och helger, en kostnad som företaget i sin tur behöver täcka genom ersättning från uppdragsgivaren. Medlemsföretagen upplever att det är svårt att få förståelse och acceptans för detta hos uppdragsgivande kommuner. I den utbildning som ME genomför riktad till medlemsföretagen, och som förbereder dem för att teckna f-beredskapsavtal, är detta en av de vanligaste frågorna: ”kommer någon beställare verkligen att vilja betala för beredskapen?”

ME vill därför framhålla att om befintlig upphandlingslagstiftning ska användas för att upphandla f-beredskapstjänster, då behövs tydliga vägledningar för hur myndigheterna ska gå

till väga. LOU medger visserligen andra bedömningskriterier än pris, men allt för många gånger blir lägsta pris ändå vägledande. F-beredskapstjänster – till exempel att upprätthålla lager, lokaler, maskiner, viss kompetens hos personalen eller tidsuttag för att delta i övningar med myndigheter – bör kunna upphandlas som en sorts abonnemang, där kostnaden för att upprätthålla beredskapen ersätts av uppdragsgivaren.

ME anser därför att Upphandlingsmyndigheten bör ges i uppdrag att ta fram vägledningar som syftar till bättre upphandlingar för försörjning vid höjd beredskap. Detta i likhet med vad utredningen lyfter fram att flera tidigare regeringsutredningar kommit fram till (s. 115), men som inte framgår som ett konkret förslag i SOU 2025:68.

3.7 Ett nytt system för försörjningsberedskapsavtal – så kallade f-avtal – införs

ME ser positivt på utredningens konstaterande att det är avtalen mellan offentliga beställare och företag som utgör den viktigaste grunden för försörjningsberedskapen. ME menar att avtalen är A och O, och den absolut viktigaste förutsättningen för att f-beredskapen ska komma på plats.

Samhällets behov av entreprenader och maskintjänster kommer bedömt att öka markant i händelse av krig. ME:s medlemsföretag står för ungefär 80 procent av alla tunga anläggningsmaskiner och den personal som kör dem i Sverige. Huvuddelen är små och medelstora företag (SME-företag).

ME ser därför positivt på att utredningen lyfter fram SME-företagens betydelse för försörjningsberedskapen, samt att man belyser att samhällets behov av produkter och tjänster till del förändras i händelse av ofred, dvs. att ny produktion/nya marknader uppstår. Företagen behöver vara solida, stabila och resilienta för att för att kunna verka i en krigsekonomi. Det innebär därmed samhällsnytta med väl fungerande lokala och regionala marknader.

3.7.1 Incitament för företag att ingå F-avtal

Här diskuteras varför frivillighet, incitament och marknadsmässiga avtal är viktiga, och att tvingande åtgärder (ålägganden) endast bör användas som sista utväg. Utredningen betonar att frivilliga avtal och incitament är centrala för att få företagen att delta (s. 121-122).

ME avstyrker förslag om tvingande lagstiftning riktad mot företag. Företagens engagemang i beredskapsarbetet ska bygga på frivillighet, tydliga incitament och marknadsmässiga avtal. Detta skapar flexibilitet, innovationskraft och långsiktig hållbarhet. Staten, kommuner och regioner bör i stället erbjuda incitament, t.ex. ekonomisk ersättning, utbildning och tydliga avtalsformer för deltagande i beredskapsarbete.

3.7.2 Offentlig avtalspart

ME instämmer inte i utredningens förslag om att f-avtal enbart ska kunna tecknas av en utvald skara statliga myndigheter (s. 123). ME förstår skälen som utredningen anför till stöd för det ställningstagandet, men vill framhålla att LOU, så som den generellt tillämpas, inte räcker till för att på ett ändamålsenligt sätt kunna bygga upp f-beredskapen. Kommunerna kommer att vara beställare/avtalsparter för de mest kritiska funktionerna, och de måste få bättre verktyg.

Behoven av entreprenader och maskintjänster bedöms öka i händelse av krig, och kommer att i mycket stor utsträckning uppstå på lokal och regional nivå. I en tänkt situation av höjd beredskap/krig behöver man också se till att systemet fungerar trots avsaknad av el, mobilnät, och kontakt med central ledning. Det är de kommunala och regionala myndigheterna, i samarbete med det lokala näringslivet, som kommer att stå i första linjen här.

I första hand anser ME därför att f-avtal bör vara tydliga, marknadsmässiga och möjliga att teckna av såväl statliga som kommunala och regionala myndigheter. LOU kanske räcker på ett teoretiskt, juridiskt plan, men i praktiken när det kommer till dess tillämpning räcker den inte – det behövs särskilda avtalsformer för beredskap.

I andra hand, i det fall där regeringen ändå väljer att avstå från att medge kommuner/regioner möjlighet att nyttja f-avtalslagstiftning – anser ME att det behövs ett f-tillägg till LOU/LUF/LUFS. Detta i syfte att förtydliga hur lagstiftningarna ska tolkas och tillämpas i specialfallet att teckna försörjningsberedskapsavtal. Tillämpningen kan till exempel kallas för ”f-LOU”. Upphandlingsmyndigheten bör ta fram särskilda handledningar för dessa avtal. Ersättning för beredskap ska vara kostnadsneutral för företagen.

LOU är utformad för att säkerställa konkurrens och likabehandling, men fungerar dåligt för beredskapsavtal där långsiktiga relationer, lokal förankring och robusthet i företagen är avgörande. LOU:s fokus på lägsta pris och detaljstyrning leder till att kvalitet, flexibilitet och innovationskraft går förlorade. För att få rätt aktörer och rätt beredskap behöver man kunna väga in faktorer som trovärdighet, soliditet, lokalkännedom, relationer på den lokala marknaden och att företaget har personal med totalförsvarsplikt (dvs. svenska medborgare eller personer med stadigvarande hemvist i Sverige). Därför krävs en särskild tolkning av LOU för att upphandla f-beredskap, så att upphandlingen kan utgå från vad som faktiskt fungerar i kris/krig – inte bara vad som är byråkratiskt korrekt.

3.7.4 Vad ska f-avtal innehålla?

ME anser att det är positivt att utredningen ger exempel på vad f-avtal ska innehålla och vad som bör regleras i dessa avtal (s. 140-141).

ME vill gärna framhålla att motsvarande aspekter även behöver beaktas i beredskapsavtal som ska upphandlas med LOU/LUF/LUFS som grund.

Bland annat nämner utredningen uttryckligen att ersättningsprinciper ska ingå i avtalen. Det framgår att ersättningen ska vara tydlig och reglerad i avtalet, och att syftet är att skapa goda förutsättningar för företagen att fungera så normalt som möjligt även under onormala förhållanden.

ME:s uppfattning är att företag som deltar i beredskapsarbete – oavsett vilken upphandlingslagstiftning som ligger till grund i upphandlingen – alltid ska ha rätt till skälig ersättning för insatser och beredskap. Beredskapsarbete får inte innebära en konkurrensnackdel eller risk för företagen. Ersättningen ska vara tydlig, förutsägbar och reglerad i avtal.

3.10 Ny samlad lagstiftning om försörjningsberedskap

ME tillstyrker utredningens förslag om att se över det så kallade författningsglappet mellan de olika säkerhetslägena fred respektive skärpt/högsta beredskap. Utredningen lyfter att det behövs en lag som reglerar försörjningsberedskapen från det planerande till det verkställande skedet, om beredskapsavtalen ska kunna nyttjas i fredstida kris såväl som vid höjd beredskap.

Höjd beredskap (skärpt/högsta beredskap) innebär aktivering av fullmaktslagar med mera, och kräver ett aktivt regeringsbeslut. Det mesta av det beredskapshöjande arbetet kommer att ske inom ramen för ordinarie fredstida lagstiftning. Olika avtal med skilda avtalsvillkor behöver därför i nuläget tillämpas i fredstid resp. efter regeringsbeslut om höjd beredskap.

4.2.2 Ansvars- och kompetensprincipen som grund för förslagen

Utredningen betonar vikten av att ansvar och kompetens placeras där de gör mest nytta, men också att samverkan och helhetssyn måste präglar arbetet för att undvika ineffektivitet och dubbelarbete (s. 230-234).

ME instämmer i detta och framhåller vikten av att roller, ansvar och mandat mellan Tillväxtverket, Boverket och övriga berörda myndigheter inom beredskapssektorn definieras tydligt och transparent.

ME vill dock lyfta behovet av att ställa krav på myndigheternas ansvarstagande i de så kallade mellanrummen mellan stolarna. Att gå från samverkan till samordning, dessutom på kort tid, är utmanande. Myndigheterna bör ges förutsättningar och incitament att, inom ramen för gällande regelverk, agera proaktivt och samordnat i frågor där ansvarsfördelningen är oklar eller där det krävs samverkan över myndighetsgränser. Premiera mod hos myndigheterna att agera och sträcka sig utanför ”komfortzonen” av snävt definierade ansvarsområden. Man måste ställa krav på alla aktörer att ta gemensamt ansvar för helheten och för Sveriges bästa.

4.2.5 Förutsättningsskapande samverkan mellan företag och myndigheter

ME gjorde gångna hösten en resa till Kiev, Ukraina, för att ta hem erfarenheter från branschkollegor om hur det är att arbeta med byggnads- och reparationsberedskap under pågående krig. En av de mest påtagliga insikterna var att "gula anläggningsmaskiner" och personal som opererar dem är prioriterade mål för fienden. Platser för verkstäder, reservdelsupplag etc. är därför hemliga, och personalen som jobbar där sätter mobiltelefonerna i flight-mode när de går till jobbet för att inte kunna bli spårade av fienden. Detta gäller samtliga yrkesgrupper inom byggnads- och reparationsberedskapen. Fienden använder även förstörelse av civil infrastruktur som ett sätt att försöka bryta ner försvarsviljan hos befolkningen.

Utredningen lyfter upp frågan om säkerhet för personal, inklusive risken för så kallade "double tap"-attacker och minrisker, samt att det krävs samverkan mellan militär, polis, räddningstjänst och företag för att öka säkerheten vid reparationer (s. 243-244 samt i bilaga 3 s. 388-389).

ME tillstyrker detta och kan inte nog understryka vikten av att företag och personal som deltar i beredskapsarbete ges adekvat skydd, både fysiskt och juridiskt. Det måste finnas tydliga rutiner för skydd och säkerhet, samt samövning mellan företag, myndigheter och räddningstjänst.

ME föreslår:

- Ge Försvarsmakten och relevanta beredskapsmyndigheter uppdrag att upprätta styrkor för närskydd av personalen vid byggnads- och reparationsinsatser.
- Ge kommunerna uppdrag att öva samarbete på skadeplats mellan polis/militär och företagare, räddningstjänst m.fl. civila aktörer.

4.3.4 Ett maskinregister upprättas

ME välkomnar att utredningen lyfter behovet av ett nationellt register för arbetsmaskiner (s. 269 ff), och att Boverket med MSB får uppdrag utreda införande av maskinregister (och behov av civilplikt) för byggsektorn. ME har under flera år arbetat för att få ett maskinregister för anläggningsmaskiner på plats, detta för att motverka stölder av entreprenadmaskiner vilket orsakar stora samhällsekonomiska problem.

ME tillstyrker utredningens förslag om att upprätta ett maskinregister.

ME ifrågasätter att ett helt nytt register upprättas hos en ny myndighet, och menar att ansvaret bör ligga hos Transportstyrelsen som redan idag svarar för vägtrafikregistret (VTR). Den mest ekonomiska, snabba och praktiskt genomförbara lösningen är att bygga vidare på det befintliga vägtrafikregistret och utvidga det till att omfatta alla anläggningsmaskiner. Myndigheten har utmaningar, men är enligt ME:s uppfattning likväl mest lämpad att ansvara för registret. Att bygga upp och utveckla ett helt nytt register hos Boverket (eller annan myndighet) vore både kostsamt och ineffektivt.

Det finns redan över 10 000 aktiva anläggningsmaskiner registrerade i vägtrafikregistret, vilket visar att systemet och metodiken kring maskininformation, ägande, kreditspärar och myndighetsåtkomst fungerar väl och är beprövat av Polismyndigheten, Tullverket och andra myndigheter.

Idag registreras ungefär en fjärdedel av de anläggningsmaskiner som säljs årligen i vägtrafikregistret, främst sådana som används på allmän väg och som klassificeras som motorredskap. En utvidgning av registret till att omfatta den resterande delen av de cirka 4000-5000 maskiner som årligen säljs i Sverige skulle ge flera viktiga samhällsnyttor:

- stärkt byggnads- och reparationsberedskap,
- stärkt planeringsförmåga för totalförsvaret,
- minskad risk för stöld och olaga utförelse,
- bättre möjligheter att förebygga bedrägerier,
- effektivare uppföljning av miljökrav, samt
- ökad kunskap om näringslivets maskinresurser i händelse av kris eller krig.

För att ett maskinregister ska fungera i praktiken krävs också en tydlig definition av vilka maskiner som omfattas. **ME anser att registret i första hand** ska omfatta anläggningsmaskiner, i enlighet med den maskinklassningslista som tagits fram gemensamt av Maskinleverantörerna och Maskinentreprenörerna. Den metodiken är redan etablerad och beprövad.

ME föreslår:

- ge Transportstyrelsen i uppdrag att bygga ut det befintliga vägtrafikregistret (VTR) så att det omfattar alla anläggningsmaskiner
- avgränsa registret till att omfatta anläggningsmaskiner, enligt den redan etablerade definition som är framtagen gemensamt av branschorganisationerna Maskinleverantörerna och Maskinentreprenörerna ME (den så kallade maskinklassningslistan)

Avslutande kommentar

ME ser fram emot fortsatt dialog och samverkan med regeringen, myndigheter och övriga aktörer för att bygga en robust och hållbar byggnads- och reparationsberedskap. Vi står till förfogande för ytterligare inspel och konkretisering av våra förslag. Vid frågor kontakta Veronica Sandström, kommunikationschef & Ansvarig för branschens beredskapsfrågor, veronica.sandstrom@me.se.

Stockholm 2025-10-30

Anders Robertsson

vd

Maskinentreprenörerna ME Sverige AB

Bilaga 1. Gemensamma ställningstaganden inom svensk byggsektor för en modern byggnads- och reparationsberedskap

I frågor rörande beredskap, nya samverkansformer och en modern byggnads- och reparationsberedskap samarbetar sex branschorganisationer/arbetsgivarförbund inom byggsektorn: Maskinentreprenörerna, Byggföretagen, Byggmaterialindustrierna, Glasbranschföreningen, Innovationsföretagen och Installatörsföretagen. Organisationerna står eniga bakom följande ställningstaganden för att säkerställa att byggnads- och reparationsberedskapen blir effektiv, ändamålsenlig och långsiktigt hållbar.

Gemensamma ställningstaganden

1. Snabb etablering av byggnads- och reparationsberedskap

En fungerande BRB kan inte vänta. Kansliet måste vara på plats under 2026 och en landsomfattande organisation ha skapats senast 2028. Detta ger tid för övning, samverkan och uppbyggnad av resurser innan 2031.

2. Frivillighet och incitament framför tvång

Vi avstyrker förslag om tvingande lagstiftning. Företagens engagemang ska bygga på frivillighet, tydliga incitament och marknadsmässiga avtal – det skapar flexibilitet och långsiktig hållbarhet.

3. Obligatorisk samverkan med näringslivet

Samverkan är en grundförutsättning för att BRB ska fungera. Förordningen måste därför ange att BRB-kansliet *ska* samverka med näringslivet, inte bara *bör*. Byggsektorn inom Svenskt Näringsliv kan tillföra sektors- och branschspecifik kompetens och säkerställa att samverkan sker på konkurrensneutral grund. Ersättning behöver utgå för mer omfattande uppdrag.

4. Tydliggör roller och ansvar hos myndigheterna

Roller, ansvar och mandat mellan Tillväxtverket, Boverket och övriga berörda myndigheter ska vara tydligt definierade. Samtidigt bör myndigheterna ges tydliga mandat och processer för att identifiera och hantera frågor som faller utanför det egna uppdraget, så att inga viktiga områden lämnas obeaktade. Det är avgörande att myndigheterna agerar samordnat och tar gemensamt ansvar för helheten.

5. Försörjningsanalyser och förstärkningsresurser

Analyser av kritiska resurser inom bygg- och materialsektorn måste starta omgående. Dessa ska omfatta både produkter och tjänster samt planering för materiel, maskiner och kvalificerad personal, inklusive teknikkonsulter och projektledare.

6. Nationellt register för maskinresurser

Ett nationellt register över tunga anläggningsmaskiner bör upprättas. Det är avgörande för att säkerställa tillgång och skydd vid kris eller krig. Komplettera det befintliga vägtrafikregistret (VTR) hos Transportstyrelsen snarare än att skapa ett nytt it-system.

7. Ge mandat till lokala aktörer

Lokala aktörer måste ges mandat att agera vid kris, då central styrning kan vara otillräcklig. Beredskapen måste utgå från krigets verklighet, där el och kommunikation kan vara utslagna.

8. Kostnadsneutralitet för beredskapsarbete

Företag som tecknar avtal om att upprätthålla beredskap i fred och utföra tjänster i händelse av höjd beredskap/krig, ska inte bära kostnaden själva. Ersättning måste utgå för personal, maskiner, lagerhållning, deltagande i övningar och övriga tjänster.

9. Skydd för företag och medarbetare

Erfarenheter från Ukraina visar att civil infrastruktur och personal inom byggnads- och reparationsberedskap är prioriterade mål. Upprätta styrkor för närskydd, och ge myndigheter uppdrag att öva samarbete på skadeplats mellan aktörer som beställare, kommun, polis, militär, räddningstjänst och företagare med beredskapsavtal.

Företagarna inom svensk byggsektor står redo att bidra till Sveriges säkerhet och förmåga att stå emot kriser och hot.

Byggföretagen

Byggmaterialindustrierna

Glasbranschföreningen

Innovationsföretagen

Installatörsföretagen

Maskinentreprenörerna